

efterfølges uden nogenstomhelst Forandring. Det er haardt for Venner af Sunigrundloven at høre en saadan Udtalelse; det er virkelig haardt, at en anden, os uvefkommande Forsamling skal foreskrive os en Grundlov og sige til os: Vær saa god, der har I den. Det havde jeg ikke ventet. Jeg skal ikke her søge at vække nogen vidtløftig Forhandling, thi af dem have vi desværre haft saamange, men dog skal jeg tillade mig at minde om, hvorledes det gik til, dengang Rigsdagen afgav sine Retigheder til Fordeel for Rigsraadet. Dengang kom man til Rigsdagen og sagde: Paa Grund af Hans Majestæt Kongens Bøfte skulle vi have en Fællesforfatning tilveiebragt, og derfor maae I give Afkald paa nogle af Eders Retigheder. Derfom man derimod var kommen til Rigsdagen og havde sagt: I ere ikke dhgtige nok til at behandle de og de Sager, troe De da ogsaa, at Rigsdagen havde givet Slip derpaa? Nei, det havde den ikke gjort. Men nu kommer man og siger til Rigsdagen: Nu ere I ikke dhgtige nok til at modtage det tilbage, som I have givet fra Eder, naftet de Landsdele fuldkommen ere forsvundne, som bevirkede, at vi fik Rigsraadet. Er det en Maade at komme til Rigsdagen paa? Jeg paastaaer nei; det er ikke paa den Maade, man skal komme til Rette med Rigsdagen, og jeg kan forsikre Dem, mine Herrer, at, selv om vi bukke under iaar, selv om vi ogsaa bukke under til næste Aar, er det min fuldkomne Overbeviisning, at, naar eet eller to Aar ere gaaede, vil Befolkningen rejse sig og sige: Stop, dette lader sig ikke gjøre (Stemmer: Jo!). Ja, Enhver har jo Lov til at have sin Overbeviisning; jeg udtaler nu dette som min Overbeviisning, de Andre kunne jo have deres; men de ere aldeles ligeberettigede.

Med disse saa Ord vil jeg gaae over til selve Forfatningsudkastet. Jeg er ikke af dem, som staae stivt imod enhver Forandring; jeg vil, saavidt muligt, bringe det Bedste tilstede, og derfor vil jeg paa Sagens andet Stadium tillade mig at fremkomme med Forandringer i

Forfatningsudkastet, for at give de Herrer, der samstemme med mig, Leilighed til at foretage saadanne, og saaledes bidrage til, at Udkastet kan blive mere modtageligt for Befolkningen i det Hele. Lykkes det ikke, ligge vi under, ja saa beklager jeg det; men saa har jeg ingen Skyld. Jeg beklager det, siger jeg; thi det er min fuldkomne Overbeviisning, at Udkastet ikke staaer sig til Enden, det bliver ikke Grundlov.

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet: Det forekom mig, at den ærede Taler, der nu satte sig, udtalte, at det var en uvefkommande Forsamling, hvis Afgjørelse man tillagde en efter hans Mening usorfarlig Vægt ved denne Sag; men i saa Henseende skal jeg tillade mig at gjøre ham opmærksom paa, at Rigsraadet ligesaa fuldt som Rigsdagen er det danske Folks Repræsentation. Jeg vil gjøre ham opmærksom paa, at den største, den meest bethydnende Afdeling af Rigsraadet vælges ganste efter den samme Valglov, som gjælder for Rigsdagen. Jeg vil endvidere bede ham at tage lidt Hensyn til, af hvilke Personer disse Forsamlinger ere sammensatte, og han vil da vistnok see, at deres Pshystognomier i saa høi Grad ligne hinanden, at det er vanffeligt at skjelne dem fra hinanden; derimod skal jeg indrømme ham, at der er en væsentlig Forskjel paa Rigsraadets Lands-thing og Rigsdagens Landsting, og jeg siger, at det har været heldigt, at denne Forskjel er tilstede. Det ærede Medlem maa vel huske paa, at Rigsraadet har ligesaa fuld Beføjelse som Rigsdagen til at gjøre sin Mening gjældende, hvor der er Tale om en Sammensmeltning af disse to Forsamlinger. Utsaa, imod den Betragtning, at det var en uvefkommande Forsamling, paa hvis Beslutning man efter hans Mening med Urette lagde en overvelende Vægt, maa jeg nedlægge en bestemt Indsigelse. Forsaavidt den ærede Taler har antydet, at det er hans Agt at stille Endringsforslag til Sagen paa dens senere Stadier, saa vil jeg — som jeg forøvrigt troer, til Overflod —